

[Sigsgaard.]

en del mennesker hidtil regnet med, at disse kommuner selv kunne finde frem til en udligningsordning. Jeg tror, det er overmåde usandsynligt; og det sagde jeg også for 2 år siden. Det kræver jo stort set enighed i det, der i dag hedder Hovedstadskommunernes Samråd, og det vil altså sige, i praksis i hvert fald, at de privilegerede kommuner — derved forstår jeg bl. a. Frederiksberg og Gentofte — frivilligt skulle give afkald på deres privilegier eller nogle af dem. Det er svært, ja, det er meget svært at forestille sig den situation. Jeg tror derfor nok, at ministeren nu snart må belave sig på at intervenere, og folketinget må belave sig på at intervenere, hvor nødtigt man end vil.

Man kunne jo spørge, hvorfor i øvrigt netop hovedstadskommunerne skal behandles med de endog meget bløde fløjshandsker. Det er mit indtryk, at de bliver behandlet på den måde. Man har gået rundt omkring hovedstadens problemer på listesko, efter at man for nogle år siden var fremme med tanken om dannelsen af en regionalkommune, en tanke, som jo ikke vandt så overmåde stor tilslutning i omegnskommunerne. Jeg tror, man er blevet lidt for forskrækket af det, der dengang skete, af den reaktion, der kom.

Kommunallovskommissionen tog sig af hele landet så nær som hovedstaden. Hovedstaden skulle skam selv have lov til at klare sine problemer. Man vil sikkert også få at se, at byrdefordelingsudvalget vil tage sig af hele landet så nær som hovedstadsområdet. Eller kan ministeren måske afkræfte det, jeg her siger, og altså bekræfte, at det er en af de allersidste forlængelser af afløsningsordningen, vi nu skal foretage?

Johan Asmussen: Der er jo noget, som tyder på, at den ordning, vi nu på dette område har haft i en årrække, ikke er den rette. En af de ting, der tyder på det, er efter min mening selve den omstændighed, at man i en årrække har forhandlet i Hovedstadskommunernes Samråd om en ændring af forholdene. Når det ligger sådan, synes jeg, det er uheldigt, at man så længe kører videre med en ordning, som man åbenbart er enig om bør ændres, og jeg håber derfor, at de oplysninger, som kan fremkomme

under udvalgsbehandlingen, og den form, som denne i det hele taget kan få på basis af de udtalelser, der er faldet her — ikke mindst fra venstres og konservativ side — vil føre til, at vi kan få forholdene forbedret hurtigere end forudsat ved det fremsatte lovforslag.

Indenrigsministeren (*Hans Hækkerup*): Jeg forstod på min gruppes ordfører, hr. Børge Schmidt, at han ville give udtryk for en vis optimisme med henblik på det arbejde, der udføres i Hovedstadskommunernes Samråd, og jeg ville meget gerne dele denne optimisme.

Jeg vil i samme forbindelse — når hr. Sigsgaard siger, at det vist bliver tvivlsomt, om man kan nå frem til en frivillig ordning — sige, at det er da klart, det ikke er ubegrænset tid, hovedstadskommunerne har til at søge frem til en ordning. Hvis den tidstabel, der er lagt for gennemførelse af kommunestrukturændringen i den øvrige del af landet, opfyldes, er det klart, at så kan hovedstadsområdet ikke ligge udenfor så forfærdelig længe — også af den grund, hr. Sigsgaard nævnte, at byrdefordelingen og omlægningen af beskatningen også må omfatte hovedstadskommunerne.

Hr. Jens Chr. Christensen var en lille smule betænkelig ved forslaget og ville gerne i et udvalg have nogle oplysninger. Det er klart, at i det omfang vi kan fremskaffe oplysninger om, hvor langt man er fremme i det frivillige samarbejde, vil vi gøre det.

Hr. Jens Chr. Christensen pegede på, at ordningen efterhånden er endt deri, at kommuner med en betydelig større udskrivningsprocent end København må betale til København, og jeg vil også gerne erkende, at det er en af den slags ting, der falder i øjnene. Men jeg vil yderligere føje til — også til hr. Juul Madsen — at vi jo her står over for så uhyre komplicerede problemer, at i hvert fald jeg for min del må stille mig tvivlende over for, hvor rimelig eller urimelig den gældende ordning er; jeg har reelt ingen forudsætning for med det kendskab, jeg har, at bedømme, om ordningen er helt urimelig, eller om ordningen nærmer sig noget rimeligt, men en umiddelbar betragtning gør jo, at tvivlen melder sig.